

דוד שוקור מחפש את בתו

נלקחה לפני 13 שנה לבית תנוקות בראש העין ומאז נעלמו עקבותיה

— מאת יהודה הגדרתי —

דוד שוקור מחפש את בתו. דוד שוקור מודאג לגורל בתו אותה לא ראה זה 13 שנה מאז היתה בת שלושה חרשיים. דוד שוקור מאשים את אנשי מוסדות-הקליטה בהעלאת בתו והוא תובע את החזרתה לאלתר.

חולה בולקת ריאת ונמצאת במחנה בית ליד. מהרתי לבית-ליד ולאחר חיפושים פרובים, שאלות וסדרות אמרו לי: "בתך בירושלים".

שוב בסיל ימירעבודה והוצאות מרובות. הגעתי לירושלים ושם — לאחר התרועעות רבות וכאבל, הרי דיצוני: "אמנם היתה לנו תינוקת ושמה מרים אך לקחו אותה ואיננו יודעים לאן".

ממשך דיד לספר סיפורו הסרבי: נסעתי למוסדות העלית והקליטה ב" תל-אביב, צעקתי ותבעתי: החזירו לי את ילדתי! אמרו לי: לך למש" טרה. הלכתי. ולא נעזרתי באף מקום ובאף מיסד והלב כואב כואב...

מכיר אני את דוד שוקור כמעט מאז התנחל בגדרה, פועל חקלאי תרוץ יטיב, ביישן ונחבא אל הכלים, וכמו חסר שמחת-חיים. נענועיהם של ההורים אל הבת מכבידים והורסים. ובפי שניהם התביעה: השיבו לנו את ילדתנו!

שוקור, יליד תעין שבתים, עלה במרבו הקסמים בשנת 1949 ממתנה. באולה—תאשרי בעדן אל מחנה ה" עילים בראש-העין.

בשיחה עם סופרנו הוא גולל בפנינו את סיפורו:

במחנה ראש-העין, באוהל דל, ילדה לי אשתי שמעא-שושנה את הבת שנקראה בשם מרים. מיד באו אנשי המחנה והעבירות לבית-התינוקות ואשתי שמעא באה לשם כמה פעמים ביום להניק אותה. כעבור כמה שבועות הועברנו, יחד עם עוד מש" פחות תימניות למושב גדרה. מר- ים, בת שלושה חדשים נשארה ב" בית-התינוקות בראש-העין.

רציתי לקחת עמי גם את מרים הפעוטה, אולם המנהל מר בדיחי, אמר לי: "פע לגדרה, אנו נביא אותה אליך". נסענו. התחלנו להתבסס במושבה והבת איננה. חיכיתי עוד כמה ימים והבת לא הותורה. נסעתי לראש-העין ושם נמסר לי כי בתי